

EEN KATE BURKHOLDER-THRILLER

LINDA
CASTILLO

HAAR
LAATSTE
ADEM

NORTH AUDIO PUBLISHING

Linda Castillo

HAAR
LAATSTE
ADEM

Een Kate Burkholder-thriller

Vertaald door Marieke van Muijden

NORTH AUDIO PUBLISHING

PROLOOG

Onder het bladerdak weerklonk het rinkelende geklepper van de beslagen hoeven van de Amerikaanse draver op het asfalt. Paul Borntrager had de vier jaar oude ruin een halfjaar geleden op de paardenveiling in Millersburg gekocht, tegen beter weten in. Omdat hij zo groot en sterk was, had Pauls dochter Norah het dier direct Sampson genoemd, naar het grootste paard ter wereld. Aanvankelijk was Sampson, die net van de renbaan kwam, een uitdaging geweest. Zijn gang was niet regelmatig en hij schrok van auto's en loslopende honden. Maar na een halfjaar trainen en heel wat kilometers bleek het paard een goede investering. Nu was Sampson een van de snelste dravers die hij ooit had gehad en was het een plezier om hem te mennen. Paul was blij dat hij de gok had gewaagd met dit dier.

De leren teugels voelden stevig, maar zacht in zijn handen. Door het gerinkel van het tuig en het krakende geschommel van het rijtuigje verzonk Paul in kalm gepeins. De kinderen hadden zich vanmiddag keurig gedragen, al hadden ze meer dan een uur moeten wachten voor hun afspraak in de kliniek. Nu waren ze stil, maar alleen maar omdat hij bij de Dairy Dream was gestopt om ijsjes te kopen. Hij wist zeker dat het geklets en de spelletjes weer zouden beginnen zodra die op waren. Die gedachte deed hem glimlachen. Het was een goede dag geweest.

Het begon snel te schemeren en uit de laaghangende bewolking kwam motregen. Hij hoopte op een flinke bui, de gewassen hadden het die zomer zwaar gehad onder de droogte. Met een scherpe ruk aan de teugels en het klakken van zijn tong spoorde hij Sampson aan tot gestrekte draf. Paul vond het niet prettig om in het donker nog op de weg te zitten, ook al had hij

achterlichten op batterijen en een reflecterend bordje LANGZAAM VERKEER op het rijtuigje gemonteerd. De *Englischers* hadden altijd zo'n haast en reden te hard. De helft van de tijd zaten ze niet eens op te letten, vooral niet met al dat gerommel met hun mobiele telefoon.

'Kijk, *datt!* Die sunn is am unnergeh!

Met een glimlach bij het horen van de stem van zijn vierjarige zoon keek Paul even naar rechts. Door het bloedrode gebladerte van de esdoorns, iepen en zwarte walnootbomen die de weg omzoomden schoten stralend roze vingers van de ondergaande zon door donker wordende wolken. 'De Heer heeft ons weer een prachtige dag geschonken, hè?'

'Datt, David wil geen handjeklap met me doen,' klonk de stem van de zesjarige Norah van achter in het rijtuigje.

Handjeklap was een klapspelletje dat hun *mamm* de kleine Norah de afgelopen dagen had geleerd. Sindsdien zeurde het meisje bij haar oudere broer dat hij met haar moest spelen. 'Hij zal wel druk zijn met zijn ijsje eten,' opperde Paul.

'Heeft hij al op.'

David, met acht jaar zijn oudste kind, stak zijn hoofd naar voren en keek naar hem op. 'Handjeklap is voor meisjes, datt. Zeg dat ik dat niet hoeft te doen.'

Over zijn schouder wierp Paul een blik op zijn dochter. 'Daar heeft hij wel een punt, Norah.'

Naast haar broer kwam Norah omhoog en ze legde een hand op zijn schouder.

Paul zag een plakkerig uitziend stukje gesmolten chocolade-ijs op haar knokkels. 'Ik zal het tegen niemand zeggen,' beloofde ze ernstig.

Daar moest Paul om lachen. Hij voelde zo'n krachtige stroom liefde voor zijn kinderen dat zijn borst er pijn van deed. Niet voor het eerst die dag dankte hij God voor alles waar hij mee was gezegend.

‘We zijn bijna thuis,’ zei hij. ‘Waarom zing je niet een van de liedjes die bij handjeklap horen?’ De vraag kwam er afwezig uit; ze naderden een onoverzichtelijke kruising. Hij wilde zijn aandacht erbij hebben, voor het geval Sampson schrok.

Paul verstrakte zijn greep om de teugels en rekte zijn nek, speurend naar tegemoetkomend verkeer. De bomen waren te dik om het goed te kunnen zien, maar in elk geval zag hij geen opgloeiende koplampen. Hij hoorde geen motor en ook niet het gezoef van banden op de weg. Hij kon doorrijden.

Achter in het rijtuigje begon Norah *Handje plak* te zingen:

*Handje plak,
ga naar de markt,
koop een koe,*

Paul hoorde dat de kinderen nu zaten te klappen en hij wist dat Norah haar oudere broer had overgehaald mee te doen. Hij glimlachte. Net als haar moeder kon ze prima onderhandelen en had ze een sterke wil.

Ze waren bijna bij de kruising en de enigen op de weg. Paul klakte als aansporing tegen Sampson en zong toen met de kinderen mee.

*een stukje van de lever toe,
een stukje van de longen*

Uit het niets klonk het brullen van een motor, met de onverwachte hevigheid van een straalvliegtuig dat neerstort. Rechts van hem ving Paul een glimp van het krijsende zwarte beest op. Adrenaline sneed als een mes door zijn buik. Een diepe steek van angst. Te laat trok hij de teugels terug en schreeuwde ‘Ho!’

De metalen hoefijzers slipten over het asfalt.

Door de impact werd hij wild heen en weer geslingerd. Hij hoorde de klap van versplinterend glasvezel en hout. Een pijnsteek vlamde in zijn zij. En toen vloog hij door de lucht. Om hem heen ontplofte het rijtuigje in honderd stukken. Paul dacht dat hij een kind hoorde huilen en toen kwam de grond op hem af en klapte tegen hem aan.

Het volgende moment lag hij met zijn gezicht tegen de aarde gedrukt op de grond. Droog gras schuurde langs zijn wang. De smaak van bloed in zijn mond. Langzaam drong het tot hem door dat hij zwaargewond was. Toch kon hij alleen maar aan de kinderen denken. Waar waren ze? Waarom hoorde hij ze niet? Hij moest erheen, ervoor zorgen dat ze niets was overkomen.

Waak alstublieft over mijn kinderen, God.

Met een kreun van inspanning wilde hij zich bewegen, maar zijn lichaam weigerde dienst. Hij kon zich niet bewegen, geen woord uitbrengen, en luisterde of hij kinderstemmen hoorde, hun kreten, enig teken van leven. Maar hij hoorde alleen de stilte, het getik van regen op asfalt en de wind die door de bomen fluisterde.

HOOFDSTUK 1

Een ongeluk komt zelden alleen. Dat was tijdens mijn jeugd een van de favoriete uitspraken van mijn mamm. Als kind begreep ik niet wat het echt betekende en ik deed ook geen moeite erachter te komen. In de ogen van het amish-meisje dat ik was, was meer bijna altijd goed. De wereld om me heen was een snelstromende rivier, boordevol wildwaterstromen en diepe gaten vol geheimen die ik niet kon begrijpen. Die rivier wilde ik dolgraag trotseren en ik stond te popelen om in al die donkere spelonken te duiken en die zorgvuldig bewaarde geheimen te ontrafelen. Pas toen ik in de twintig was, besepte ik dat er momenten waren waarop die rivier overstroomde, wat tot een dodelijke vloed leidde.

Inmiddels is mijn mamm overleden en ben ik al vijftien jaar geen amish meer. Toch merk ik dat ik dat spreekwoord vaak gebruik, vooral als het op politiewerk en, menigmaal, mijn eigen werk aankomt.

Ik heb al vanaf drie uur 's middags dienst en voor een vrijdag is het eng stil op mijn politieradio, niet alleen voor Painters Mill-doen, maar in heel Holmes County. Ik ben één keer gestopt en heb een boete uitgedeeld vanwege te hard rijden, vooral omdat het een herhaalde overtreding betrof en de achttienjarige bestuurder uiteindelijk iemand dood zal rijden als hij zo hard blijft rijden. Het afgelopen uur heb ik in de achterafstraatjes gepatrouilleerd en geprobeerd aan niet al te serieuze zaken te denken. Met name niet aan een bepaalde agent van de staatswethandhaving die luistert naar de naam John Tomasetti, en een relatie die veel ingewikkelder is geworden dan mijn bedoeling was.

We hebben elkaar bijna twee jaar geleden bij het onderzoek naar de Slachthuismoorden ontmoet. Dat was een afschuwelijke zaak: een seriemoordenaar liet zich gelden in Painters Mill en liet twintig doden in zijn kielzog na. Tomasetti werd er als agent van het Ohio Bureau of Criminal Identification and Investigation bij gehaald om te assisteren. De situatie was des te erger omdat ik persoonlijk bij de zaak betrokken was. Het waren de ergst denkbare omstandigheden, vooral voor het begin van een relatie, of die nou professioneel of anderszins is. Wat een debacle van Bijbelse omvang had kunnen worden, groeide op de een of andere manier uit tot iets fris, goeds en volledig onverwachts. We zoeken nog steeds naar een definitie voor de band die tussen ons is ontstaan. Volgens mij is hij daar beter in dan ik.

Dat is het probleem met relaties: hoe hard je ook je best doet alles eenvoudig te houden, toch dringen al die vervelende complicaties zich op. Tomasetti en ik zijn bij een soort kruispunt aanbeland en ik voel dat er verandering op til is. Natuurlijk zijn veranderingen niet altijd negatief. Maar ze zijn zelden gemakkelijk. De besluiteloosheid kan aan je vreten, vooral als je bij een belangrijk kruispunt bent aanbeland en je niet zeker weet welke kant je op moet, en je diep in je hart weet dat elke weg een totaal andere kant uit leidt.

Het lukt me niet erg goed om mijn problemen op afstand te houden en ik merk dat ik weer in het patroon verval dat ik heb overgehouden aan mijn dagen als straatagent: het verlangen naar een beetje chaos. Een knokpartij in een kroeg zou leuk zijn. Of misschien huiselijk geweld. Zonder ernstig gewonden natuurlijk. Ik weet niet wat het over mij zegt dat ik liever met een stel dronkenlappen te maken heb dan alles wat er in mijn eigen leven speelt grondig onder de loep te nemen.

Ik rij net de parkeerplaats op van LaDonna's Diner voor een broodje en een kop *dark roast* als ik de stem van de centralist van mijn middagploeg in mijn radio hoor kraken.

'Chief?'

Ik pak mijn microfoon. ‘Wat heb je, Jodie?’

‘Chief, ik heb net een noodoproep aangenomen van Andy Welbaum. Hij zegt dat aan Delisle Road bij Country Road 14 een behoorlijk wrak staat.’

‘Gewonden?’ De gedachte aan avondeten is vergeten en met een blik in mijn achteruitkijkspiegel maak ik een u-bocht op de parkeerplaats.

‘Er is een rijtuigje bij betrokken. Volgens hem is het ernstig.’

‘Haal er een ambulance bij. Breng Holmes County op de hoogte.’ Vloekend sla ik op Main Street links af en zet mijn zwaailichten en sirene aan. De motor kreunt als ik de snelheidsmeter naar tachtig jaag. ‘Ik ben onderweg.’

Tegen de tijd dat ik de stadsgrenzen van Painters Mill over ben rij ik bijna honderd. Binnen een paar seconden komt de radio tot leven als de oproep naar het sheriffsbureau van Holmes County wordt gestuurd. Ik sla links af op Delisle Road, een geasfalteerde kronkelweg die door dichte bossen snijdt. Overdag is het een pittoresk ritje, maar ’s avonds zo verraderlijk als de pest, vooral omdat er zo veel herten in de omgeving lopen.

Anderhalve kilometer verderop wordt de weg gekruist door County Road 14. De motor van de Explorer laat een gekreun horen als ik de snelheidsmeter naar honderdtien jaag. Postbussen en zwarte boomstronken suizen langs. Ik rij een heuvel op en zie voor me de koplampen van een enkel voertuig. Nog geen ambulance of patrouillewagen van de sheriff te zien. Ik ben als eerste ter plaatse.

Op twintig meter van de kruising herken ik de pick-uptruck van Andy Welbaum. Hij woont hier een paar kilometer vandaan. Waarschijnlijk was hij onderweg naar huis vanaf zijn werk bij de fabriek in Millersburg. De pick-up staat scheef in de berm, alsof die onverwacht en abrupt tot stilstand is gekomen. De koplampen zijn gericht op iets wat eruitziet als de verbrijzelde resten van een vierwielrijtuigje. Er is geen paard te zien. Dat is ofwel naar huis gerend, ofwel gewond geraakt. Te oordelen naar de toestand van het rijtuigje gok ik op het laatste.

‘Shit.’ Ik trap hard op de rem. Mijn banden laten een remspoor in het grind van de berm achter. Ik zet mijn zwaailichten niet uit, doe mijn mistlampen aan om meer licht te hebben en zet de Explorer met een ruk in de parkeerstand. Snel grijp ik een paar fakkels van de achterbank, pak mijn Maglite en dan sta ik al naast de auto. Ik klap de fakkels open en verspreid ze over de weg om tegemoetkomend verkeer te waarschuwen. Dan been ik naar het rijtuigje.

Als ik erheen loop worden mijn zintuigen hyperalert en vallen me verschillende details tegelijkertijd op. Aan de zuidwestkant van de kruising ligt een roodbruin paard op zijn zij, nog steeds in zijn tuig, maar bewegingloos. Tien meter verderop is een zwaar beschadigd rijtuigje gekanteld. Het is in tweeën gebroken, maar niet keurig dwars doormidden. Er ontbreken twee wielen en ik zie versplinterd hout en een strook van tien meter breed aan puin, overal stukken glasvezel en hout. Ik zie ook andere details. Een kinderschoen. Een hoed met platte rand tussen bruin gras en dorre bladeren...

Ik neem het allemaal in een fractie van een seconde in me op en weet dat het erg is. Erger dan erg. Het is een wonder als iemand dit heeft overleefd.

Ik ben halverwege het rijtuigje als ik het eerste slachtoffer zie. Het is een kind, besef ik, en alles komt tot stilstand, alsof iemand in mijn hoofd een knop heeft omgedraaid en de wereld tot slow motion is teruggebracht.

‘Fuck. Fúck.’ Ik haast me naar het slachtoffer en laat me op mijn knieën vallen. Het is een klein meisje. Zes of zeven jaar oud. Ze draagt een blauwe jurk. Haar *kapp* zit scheef en is doordrenkt met bloed. Hoofdwond, denk ik.

‘Schatje.’ Het woord komt er in een verstikt gefluister uit.

Het kind ligt languit en met uitgespreide armen en benen op de grond. Haar mollige handjes zijn ontspannen open. Haar gezicht is zo sereen dat ze had kunnen slapen. Maar haar huid is grijs. Blauwe lippen staan open, waardoor haar melktanden te zien zijn. Haar blik is al troebel en vaag. Ik zie

blote voeten en beseft dat haar schoenen zijn losgescheurd door de kracht van de klap.

Uit automatisme schakel ik het microfoontje op mijn kraag in en geef de oproep voor een fataal ongeluk door. Ik blijf staan, me ervan bewust dat mijn benen trillen.

Mijn maag draait zich om en het lijkt wel of ik azijn doorslik. Om me heen is het zo stil in de nacht dat ik het tikken van de motor van de pick-up een paar meter verderop kan horen. Zelfs de krekels en nachtvogels zijn stilgevallen, haast uit ontzag voor het geweld dat hier nog maar enkele minuten geleden heeft plaatsgevonden.

Insecten vliegen de lichtbundels van de koplampen in. Aan de rand van mijn gedachten ben ik me bewust van gehuil. Ik laat mijn zaklamp in de richting van het geluid schijnen en zie Andy Welbaum naast zijn pick-up op de grond zitten, huilend met zijn gezicht in zijn handen. Zijn borst zwoegt en hij produceert geluiden die ik amper als menselijk herken.

Ik roep naar hem. 'Ben je gewond, Andy?'

Hij kijkt naar me op, alsof hij zich afvraagt waarom ik dat vraag. 'Nee.'

'Hoeveel zaten er in het rijtuigje? Heb je daar naar gekeken?' Ik sta om me heen te kijken, op zoek naar meer passagiers, als ik nog een slachtoffer zie.

Als ik naar de amish-man loop die in de grasberm ligt, hoor ik het antwoord van Andy niet. Hij ligt voorovergebogen, met zijn hoofd naar één kant. Hij draagt een zwarte jas en donkere broek. Ik probeer niet te kijken naar de bloedplas die het gras om hem heen doorweekt of naar zijn rechterbeen, waarvan de voet de verkeerde kant op wijst. Hij is bij bewustzijn en kijkt met één oog hoe ik naar hem toe loop.

Naast hem kniel ik neer. 'Alles komt goed,' zeg ik tegen hem. 'U heeft een ongeluk gehad. Ik kom u helpen.'

Zijn mond gaat open. Zijn lippen trillen. Aan zijn volle baard kan ik zien dat hij getrouwd is en ik vraag me af of zijn vrouw ergens in de buurt ligt.

Ik leg mijn hand op de zijne. Onder mijn vingers voelt het vlees koud. ‘Hoeveel andere mensen zaten er in het rijtuigje?’

‘Drie... kinderen.’

Er bekruipt me een hol gevoel. Ik wil niet nog meer dode kinderen vinden. Ik geef een klopje op zijn hand. ‘Er is hulp onderweg.’

Zijn blik ontmoet die van mij. ‘Katie...’

Ik ben geschokt bij het horen van mijn naam uit die bloederige mond. Die stem ken ik. Dat gezicht. Herkenning slaat als een bom in. Het is jaren geleden, maar sommige dingen, sommige mensen, vergeet je niet. Paul Borntrager is zo iemand. ‘Paul.’ Bij het noemen van zijn naam wapen ik mezelf tegen de emotionele kracht ervan.

Hij probeert iets te zeggen, maar spuugt uiteindelijk bloed. Op zijn tanden zit nog meer. Maar zijn ogen zijn het moeilijkste om aan te zien. Een is helemaal verdwenen, het ander is helder en staat vol pijn. Ik ken de man die in dat gebroken lichaam gevangenzit. Ik ken zijn vrouw. Ik weet dat minstens een van zijn kinderen dood is en ik ben doodsbang dat hij de afschuwelijke waarheid van mijn gezicht kan aflezen.

‘Probeer niet te praten,’ zeg ik. ‘Ik ga naar de kinderen kijken.’

Zijn oog vult zich met tranen. Als ik opsta en wegloop voel ik zijn sturende blik in me branden. Snel laat ik mijn lichtbundel over de grond gaan, op zoek naar slachtoffers. Ik ben me bewust van sirenes in de verte en opluchting dat er hulp onderweg is stroomt door me heen. Ik weet dat het laf is, maar ik wil dit niet alleen afhandelen.

Ik denk aan Pauls vrouw, Mattie. Ooit was ze mijn beste vriendin. We hebben elkaar twintig jaar niet gesproken. Nu is ze misschien een vreemde voor me, maar ik denk echt niet dat ik het kan verdragen als ze hier vanavond om het leven komt.

Mijn laarzen worden de modder in gezogen als ik de greppel oversteeek. Aan de andere kant zie ik een kleine gestalte tegen de enorme stam van een esdoorn opgekruld liggen. Een jongen van een jaar of vier. Hij lijkt wel een

pop, klein, kwetsbaar en fragiel. Hoop vlamt in me op als ik stoom in de koude avondlucht zie opstijgen. Aanvankelijk denk ik dat het zijn ademdamp is. Maar als ik dichterbij kom, besef ik met stijgende afschuw dat het geen teken van leven is, maar van de dood. Hij is doodgebloed en de stoom komt van het afkoelende bloed.

Toch ga ik naar hem toe en kniel naast hem. Als ik naar zijn gehavende gezichtje kijk, is het enige wat ik kan denken dat zoiets een kind nooit zou moeten overkomen. Zijn ogen en mond staan open. Door een wond ter grootte van mijn vuist is het vlees van een kant van zijn hoofd afgepeld.

Misselijk sluit ik mijn ogen. ‘Godverdomme,’ breng ik met moeite uit en ik kom overeind.

Even sta ik daar, omgeven door de dood en stervenden, overweldigd en walgend van het bloedvergieten. Ik word vervuld van krachtige woede omdat een bloedbad als dit niet plaats zou moeten vinden en het toch gebeurd is, in mijn stadje, tijdens mijn dienst en ik verdomme niets kan doen om iemand te redden.

Ik doe mijn best weer tot mezelf te komen zodat ik mijn werk kan doen en laat mijn zaklamp over de plek glijden. Boomtakken boven mijn hoofd ruisen in de wind en een handjevol bladeren dwarrelt naar beneden. Uit het dikke kreupelhout stijgen mistflarden op en ik merk dat ze me doen denken aan een ziel die het lichaam verlaat.

Een kreun brengt me weer in beweging. Met een ruk draai ik me om en ik zwaai mijn lichtbundel naar links. Ik zie iets verstrengeld zitten in de kapotte omheining die langs de rij bomen staat. Nog een kind. Ik begin te rennen. Van een meter of zes zie ik dat het een jongetje is. Acht of negen jaar oud. Als ik hem hoor kreunen vlamt de hoop in me op. Het is een zielig geluid dat als de elektrische pijn van een gebroken bot door me heen gaat. Maar het is ook een goed geluid, want het betekent dat hij nog leeft.

Bij het jongetje val ik op mijn knieën en zet mijn zaklamp naast me neer. Het kind ligt op zijn zij, met zijn linkerarm boven zijn hoofd uitgestrekt en

in een vreselijke hoek gedraaid. Schouder uit de kom, denk ik. Misschien een gebroken arm. Niet levensbedreigend, maar ik heb in mijn werk al met voldoende ongelukken te maken gehad om te weten dat het vaak de verwondingen zijn die je niet ziet die uiteindelijk het ergst blijken te zijn.

Van zijn gezicht is één kant zichtbaar. Zijn ogen zijn open en als hij knippert zie ik de krullende wimpers tegen zijn wang. Op zijn kin, keel en de voorkant van zijn jas zitten bloedvlekken. Ook zijn gezicht zit onder het bloed, maar ik weet niet waar dat vandaan komt. Ik kan de oorzaak niet achterhalen.

Voorzichtig strek ik mijn hand uit en ik laat mijn vingers over zijn hand gaan in de hoop dat het contact troost biedt. ‘Lieverd, kun je me horen?’

Hij kreunt. Ik hoor dat hij in horten en stoten tussen opeengekleemde tanden in- en uitademt. Hij ademt snel. Hyperventileert. Zijn hand beweegt onder die van mij en hij slaakt een kreet.

‘Blijf maar stil liggen, lieverd,’ zeg ik. ‘Je hebt een ongeluk gehad, maar het komt goed.’ Terwijl ik dat zeg probeer ik mezelf in hem te verplaatsen en woorden te vinden die hem troosten. ‘Ik ben Katie. Ik ben er om je te helpen. Met je datt is alles goed. En de dokter komt eraan. Blijf maar liggen en probeer te ontspannen, goed?’

Zijn kleine lichaam gaat op en neer. Met moeite brengt hij een geluid voort en uit zijn mond komen klodders bloed. Ik hoor gorgelen in zijn borstkas en knijp mijn ogen dicht, in een poging rustig te blijven. *Heb het lef niet deze ook mee te nemen*, snauwt een stemmetje in mijn hoofd.

De drang om hem in mijn armen te nemen en hem los te trekken van het hek waarin hij verstrengeld zit is krachtig. Maar ik weet dat je het slachtoffer van een ongeluk niet moet verplaatsen. Als hij een hoofdwond of letsel aan zijn ruggengraat heeft opgelopen, kan beweging nog meer schade veroorzaken. Of zijn dood betekenen.

De jongen staart recht voor zich uit en knippert met zijn ogen. Hij ademt nog steeds zwaar en zijn borst reutelt. Hij beweegt niet, doet geen

poging naar me te kijken. ‘... Sampson...’ fluistert hij.

Ik weet niet wie dat is. Ik weet zelfs niet zeker of ik hem goed heb verstaan en of hij wel helder is en weet wat hij zegt. Het doet er niet toe. Ik wrijf met mijn duim over zijn hand. ‘Stil maar.’ Ik buig me naar hem toe. ‘Praat maar niet.’

Hij verschuift iets en draait zijn hoofd. Zijn ogen vinden die van mij. Ze zijn grijs.

Net als die van Mattie, besef ik. In de diepte ervan zie ik angst en een pijn die geen enkel kind ooit zou moeten dragen. Zijn lippen trillen. Tranen stromen over zijn wangen. ‘Pijn...’

‘Alles komt goed.’ Ik dwing mezelf te glimlachen, maar mijn lippen voelen als prikkeldraad.

Er speelt een vaag glimlachje om zijn mond en dan staat zijn gezicht uitdrukkingloos. Onder mijn hand voel ik zijn lichaam ontspannen. Zijn ogen kijken nietsziend.

‘Hé.’ Ik knijp in zijn hand om hem te dwingen niet weg te glijden. ‘Blijf bij me, jongen.’

Hij geeft geen antwoord.

De sirenes zijn nu dichterbij. Ik hoor het gerommel van een dieselmotor als een brandweerwagen komt aanrijden. Het geruis van banden over natte ondergrond als er meer voertuigen in de berm parkeren. Het geschreeuw van de hulpverleners die uitstappen.

‘Hierheen!’ schreeuw ik. ‘Hier ligt een gewond kind.’

Ik blijf bij het jongetje tot de eerste ambulancebroeder naar me toe komt. ‘Wij nemen het over, Chief.’

Hij is ongeveer van mijn leeftijd, heeft stekeltjes en draagt een blauw jasje met het embleem van de hulpdiensten van Holmes County. Hij ziet er competent en goed opgeleid uit en heeft een eerstehulpkit over zijn schouder hangen en een nekkraag onder zijn arm.

‘Net was hij nog bij bewustzijn,’ laat ik de ambulancebroeder weten.

‘We zullen goed voor hem zorgen, Chief.’

Ik kom overeind en doe een stap naar achteren om ze de ruimte te geven.

Hij knielt naast het kind. ‘Ik moet een wervelplank hebben!’ roept hij over zijn schouder.

Vlak achter hem slaat een brandweerman een fluorescerende isolatiedeken uit en loopt naar de andere kant van de jongen. Een derde hulpverlener ploetert door de greppel met een felgele wervelplank achter zich aan.

Ik laat ze hun werk doen en schakel het microfoontje op mijn kraag in. ‘Jodie, kun je de lijkschouwer inlichten?’

‘Begrepen.’

Over mijn schouder kijk ik naar de plek waar ik Paul Borntrager heb achtergelaten. Iemand van de brandweer zit naast hem geknield om hem te onderzoeken. Het gezicht van de amish-man kan ik niet zien, maar hij beweegt niet.

Het wemelt nu van de brandweerlieden en ambulancepersoneel, dat de gewonden behandelt en op zoek gaat naar meer slachtoffers. Iedere agent die ooit straatdienst heeft gedraaid, weet dat mensen die geen veiligheidsgordel dragen, wat altijd het geval is in een rijtuigje, een heel eind gelanceerd kunnen worden, vooral als er snelheid in het spel is. Als groentje was ik tijdens mijn werk in Columbus aanwezig bij een ongeluk waarbij een vrachtwagen van de weg raakte, over de kop sloeg en in een dertig meter diep ravijn stortte. De bestuurder had zijn gordel om en raakte wel gewond, maar haalde het. Zijn vrouw had haar gordel niet om gehad en belandde zeventig meter verderop. Pas twintig minuten later werd ze door de agenten ter plaatse, onder wie ikzelf, gevonden. Na afloop vertelde de lijkschouwer dat ze het misschien had gehaald als we haar eerder hadden gevonden. Niemand praatte ooit nog over dat ongeluk. Maar het is mij bijgebleven en de les die ik ervan leerde ben ik nooit vergeten.

Ik vraag me af of Mattie in het rijtuigje zat en prent de plek in mijn hoofd. Ik loop zoekend naar gewonden rond, beginnend bij de plek van de klap en vervolgens alle kanten op langs de rand van de plek. Ik vind geen andere slachtoffers.

Als ik klaar ben begeef ik me weer naar de plek waar ik Paul heb achtergelaten, in de verwachting dat hij op een brancard wordt geladen. Tot mijn schrik zie ik blauw zeildoek over zijn lichaam liggen waar de regen tegenaan tikt, en ik besef dat hij dood is.

Ik waak er wel voor me hierdoor te laten raken. Ik heb Paul of Mattie al jaren niet gesproken. Maar in me groeit iets lelijks en logs. Woede tegenover de bestuurder die hier verantwoordelijk voor is. Verdriet omdat Paul dood is en Mattie dat moet weten. Pijn omdat ik weet dat ik waarschijnlijk degene ben die dat moet zeggen.

‘O, Mattie,’ fluister ik.

Een leven geleden waren we onafscheidelijk, meer zussen dan vriendinnen. We deelden alles over onze eerste liefde, onze eerste keer ‘zang’ en ons eerste gebroken hart. In de zomer dat ik veertien was en een amishman met de naam Daniel Lapp me leerde wat geweld was, was Mattie er voor me. Die dag veranderde mijn leven onherstelbaar, maar onze vriendschap bleef een constante factor. Toen ik achttien werd en besloot het sobere leven achter me te laten, was Mattie een van de weinigen die me steunde, al wist ze dat dat het einde van onze vriendschap betekende.

Met mijn vertrek uit Painters Mill verloren we elkaar uit het oog. Onze levens gingen een andere kant op en onze wegen kruisten elkaar niet meer. Ik rondde mijn opleiding af en werd agent. Mattie sloot zich bij de kerk aan, trouwde met Paul en stichtte een gezin. Jarenlang waren we niet veel meer dan kennissen en wisselden we amper meer dan een groet op straat. Toch ben ik die belangrijke jeugdijaren niet vergeten, toen de zomer eeuwig duurde, de toekomst oneindig veel belofte inhield en we nog in dromen geloofden.

Dromen waar vanavond voor een van ons een einde aan is gekomen.